

Et par af erhvervsudvalgets spørgsmål til industriministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 11:

Ministerens bedes udtale sig om de forhold, de små forsikringsselskaber nævner omkring ansættelsen af en direktør på heltidsbasis, således som det fremgår af vedlagte henvendelse fra Assurandør-Societetet af 28. november 1980, pkt. 2, sidste afsnit (L 59-bil. 5).

Svar:

Reglen i forslaget § 90, stk. 4, svarer til bank- og sparekasselovens § 19, stk. 5. Begrundelsen for at overføre forbudet mod direktørers deltagelse i anden erhvervsvirksomhed er bl. a., at der er en tendens til, at større forsikringsselskaber og pensionskasser i højere grad end tidligere erhverver aktieposter i og giver lån til erhvervsvirksomheder, og i forbindelse hermed er der en risiko for krav om indflydelse på ledelsen af de virksomheder, hvori der er anbragt midler.

Imidlertid kan direktørers tilknytning til andre erhvervsvirksomheder gøre de pågældendes syn på den sikkerhed og de udsigter, som foretagendet frembyder, mindre uhildet end ønskeligt.

Dette hensyn til at undgå interessekonflikter ved anbringelse af midler gør sig ikke i samme grad gældende, hvor direktørens tilknytning til anden erhvervsvirksomhed alene er begrundet i, at forsikringsselskabet eller pensionskassen ikke har en størrelse, der kan berettige til heltidsansættelse af en direktør. I sådanne tilfælde vil det være naturligt, at der i lighed med, hvad der er tilfældet for mindre sparekasser, bliver givet tilladelse til at deltage i eller drive anden erhvervsvirksomhed.

Spørgsmål 12:

Endvidere bedes ministeren kommentere samme skrivelses pkt. 11 vedrørende lovforslaget § 273, stk. 2.

Svar:

Den dispensationsadgang, som er tillagt forsikringstilsynet efter lovforslagets § 273, st. 2, omfatter livsforsikringsselskaber og er indføjet for at kunne give bestående selskaber mulighed for i en overgangsperiode at undlade at opfylde livsforsikringsdirektivets krav om basiskapitalens størrelse.

I kraft af lovforslagets kapitel 22 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse på de tværgående pensionskasser.

Uanset at reglerne om beregning af tekniske reserver og basiskapital for livsforsikringsselskaber ikke kan anvendes direkte på de tværgående pensionskasser, er jeg enig i, at forsikringstilsynet ikke kan benytte sin dispensationsadgang i henhold til § 273, stk. 2, i videre omfang over for pensionskasserne end over for forsikringsselskaber.

Det anførte skal dog ikke være til hinder for, at forsikringstilsynet kan følge de retningslinjer, der er beskrevet på side 45 i rapporten om gennemførelse af EFs 1. livsforsikringsdirektiv:

»For så vidt angår spørgsmålet om de tværgående pensionskassers basiskapital, følger det af bemærkningerne til det den 13. marts 1980 fremsatte lovforslags § 206, at de normalt skal følge reglerne om gensidige selskaber. Det betyder i nærværende sammenhæng, at de som udgangspunkt skal have en garantifond på 600.000 ERE. Imidlertid følger det også af lovforslagets § 206, stk. 1, at bl. a. § 196, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse på de tværgående kasser. Efter denne bestemmelse kan forsikringstilsynet under hensyntagen til virksomhedens art og omfang tillade, at der ikke foreligger selskabskapital eller anden form for basiskapital. Under udarbejdelsen af lovforslaget har det været forudsat og tilkendegivet bl. a. af pensionskasserådet, at 1. livsforsikringsdirektiv ikke finder anvendelse på pensionskasserne, og at de nævnte bestemmelser skulle bruges til helt eller delvis at fritage *nystiftede* pensionskasser for en basiskapital. Bestemmelsen i § 3,